

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 października 2008 r., sygn. akt I ACa (...),
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę i nie obciąża powoda kosztami postępowania skargowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa J. J. przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w G. o zapłatę wyrokiem z dnia 8 października 2008 r. oddalił apelację powoda rozstrzygając o kosztach postępowania jak w sentencji.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego orzeczenia zarzucając Sądowi drugiej instancji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w

drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Na zasadzie wyjątku od powyższej reguły skargę można wnieść od orzeczenia sądu drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. W takiej sytuacji dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch dodatkowych przesłanek, tj. istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

W ugruntowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że za wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. można uznać np. nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu, a zatem, że w przepisie tym chodzi o sytuacje, gdy nie skorzystanie z przysługującego stronie środka odwoławczego spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały jej wniesienie tego środka (zob. np. postanowienie SN z 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; postanowienie SN z 19 października 2006 r., III BU 2/06, OSNP 2007, nr 17-18, poz. 263; postanowienie SN z 22 marca 2007 r., II CNP 35/07, niepubl; postanowienie SN z 12 grudnia 2007 r., I CNP 111/07, niepubl; postanowienie SN z 27 listopada 2008 r., II CNP 105/08, niepubl; wyrok SN z 24 czerwca 2009 r., I CNP 28/09, niepubl.).

Powód wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia sądu drugiej instancji wskazał, że skarga kasacyjna wniesiona od tego orzeczenia została odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2009 r. oraz że w tej sytuacji wniesienie skargi uzasadnione jest występowaniem w sprawie wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie wykazał, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający dopuszczalność skargi. Przytoczona przez niego argumentacja zmierza co najwyżej do wykazania, że niezgodność z prawem wynika z naruszenia konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Skarżący stwierdził bowiem, że w prawomocnie zakończonym postępowaniu zmierzał do uzyskania ochrony prawnej w związku z naruszeniem jego godności, jego dóbr osobistych. Przytoczył treść art. 30 Konstytucji RP oraz wyraził pogląd, że przedmiot niniejszego postępowania dotyka

samych źródeł wszystkich konstytucyjnych praw obywatelskich, co pozwala przyjąć, że występuje szczególny przypadek uzasadniająco wniesienie skargi. Skarżący nie wyjaśnił natomiast jakie wyjątkowe okoliczności spowodowały to, że nie mógł skorzystać z przysługującego mu środka prawnego, a konkretnie skargi kasacyjnej. Przeciwnie, w uzasadnieniu skargi wyjaśnił, że skarga kasacyjna została odrzucona. Okoliczność ta nie stanowi jednak wyjątkowego wypadku usprawiedliwiającego wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z 27 listopada 2008 r., II CNP 105/08, niepubl; postanowienie SN z 20 lutego 2008 r., I CNP 4/08, niepubl.).

Zważyć też należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., na wnoszącym skargę ciąży obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, przy czym obowiązek ten jest niezależny od wymogu przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący nie uczynił zadość temu obowiązkowi, co powoduje, że skarga dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym i podlega odrzuceniu, bez wzywania do jego usunięcia – art. 424⁸ § 1 k.p.c. (por. post. SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, niepubl., post. SN z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, niepubl., post. SN z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 424⁸ § 2 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, orzekając o kosztach postępowania zgodnie z art. 102 k.p.c.